

sters Erklæring derom ganske rigtig, kun vare vi saa ulykkelige at foreslaae, at Navnet skulde forandres. Det var den hele Forandring, der var Tale om; thi vi have ikke tænkt os nogen Forandring i de Forretninger, som ere tillagte Embedet, og heller ikke i Lønningen. Vi have kun troet at komme mere i Overensstemmelse med, hvad der forstaaes ved „Toldinspecteur“ og „Overtoldinspecteur“, omkring i Landet, ved vort Forslag; men det er som sagt kun et Navnespørgsmaal. — Den høitærede Finantsminister talte om Udvalgets sundt Sands ved at foreslaae, at Nørvig Toldsted skulde tages paa samme Maade som Toldstedet ved Dragør. Det var et meget stærkt Udtryk, men det er Noget som jeg kan finde mig i, thi heller ikke jeg er altid correct i mine Udtryk (Finantsministeren: Det har jeg ikke sagt!). Den høitærede Finantsminister kan ikke have sagt, at Udvalget viste en sund Sands ved at foreslaae Nørvig behandlet som Dragør; thi han maatte da være gaaet ind derpaa; men den høitærede Minister oplyste, hvilke Forretninger der var ved Nørvig, og da dette billigedes af Udvalget, fravaldt det det stillede Forslag. (Finantsministeren: Fordi der var sund Sands der!) Ja, saa bliver Tanken dog den samme; vi fravaldt Forslaget, fordi vi havde sund Sands, og altsaa havde vi stillet det, fordi vi ikke havde sund Sands.

Formanden: Jeg skal dog henstille til den ærede Ordfører, om det er værd at føre Forhandlingerne om et Udtryk paa denne Maade.

Ordføreren: Ja, jeg skal ikke gaae irecte med den høitærede Minister derom, og altsaa kun sige, at vi fravaldt dette Forslag, fordi vi havde „sund Sands“. — Den høitærede Minister talte om den Feiltagelse, som jeg havde gjort mig skyldig i, og kaldte det en besynderlig Feiltagelse; men den høitærede Minister maa erindre, at han med sin Sagkyndighed i disse Forhold ikke bør være for streng

en Dommer overfor os Andre, som kun med stor Møje og Besvær kunne sætte os ind i alle de Sager, som her foreligge; det bør han saameget mindre, som han selv har forhindret os i at komme til en nærmere Kundskab om disse Forhold, ved at nægte en Commissions Nedsættelse. Det passer virkelig allermindst i hans Mund at lade os høre vor Ukyndighed, naar han selv har forhindret os i at benytte det Middel, som forelaa til at gjøre os mere kyndige. Den høitærede Minister maa derfor undskylde os, naar vi komme til at gjøre slige Feiltagelser; jeg skal som Ordfører villig erkende, at jeg her har begaaet en Feiltagelse; men paa den anden Side maa jeg sige, at det er urigtigt at kalde det en besynderlig Feiltagelse; thi der kunde være indløbet mangfoldige andre Feiltagelser af langt større Betydning hos Folk, der ere saa ukyndige som vi, og som dog paa Grund af vor Stilling maae beskæftige os med disse Ting. — Den høitærede Minister sagde, at naar jeg igjen idag var kommen til at tale om Sædberegning og midlertidig Lønningsstillæg, var dette fremkommet saa tidt, at han antog, at Thinget var fjed deraf. Jeg kan forsikre den høitærede Minister, at jeg ogsaa er uendelig led og fjed deraf; men det kan ikke fritage mig for at komme frem med en Oplysning om, hvorledes jeg betragter Spørgsmaalet, naar Ministeren bringer det paa Bane. Jeg beder erindret, at det var den ærede Minister, som først bragte det paa Bane, og det er da min Pligt som Ordfører ikke at lade det staae hen; naar jeg holder mig overbeviist om, at det er en urigtig Betragtning, den ærede Minister gjør gjældende, anseer jeg det for at være min Pligt som Ordfører at imødegaae den. Da den ærede Minister ikke har havt Tallene paa rede Haand med Hensyn til Antallet af de Toldassistenters, som ikke ville faae Pension, skal jeg oplyse, at Forfjellen bliver 59. Den ærede Minister kom forresten ikke nærmere ind paa Realitetsspørgsmaalet, og jeg